

ΣΨ... ΝΤΑΠΙΑΣ

«Εσένα, πώς σε λένε;»

«Σψ... Ντάπιας, λαβαίνω την τιμή σας...»

«Κι από πού είσαι;»

«Σψ... απ' τη Νάξο, κύρ 'Ανθ...»

Σψ! "Άλλο περίεργο φαινόμενο! Κάθε χρόνο, στο στρατό, βλέπει κανείς ένα σωρό καινούργιους τύπους ανθρώπων, με χίλιες δυο φυσικές ιδιοτροπίες, που ποτέ δεν σώνονται' πάντοτε και κάτι νέο παρουσιάζεται.

Ο Φραντζέσκος ο Ντάπιας, στρατιώτης του Πεζικού, απ' τη Νάξο, αρχίζει πάντοτε την ομιλία του μ' ένα σφ. Έχει ένα είδος θραυγγλωσσίας. Όταν θέλει να μιλήσει σφίγγει τα δόντια του κι αφήνει να βγει από μέσα ένα συρισιτικό σ, ύστερα κλείνει οπαιωδικά τα χείλια του και πάλι τ' ανοίγει με μιὰ φανερόη προσπάθεια, κι αφήνει νακουσιτ' ένα ψ. Και τότε θγαίνει μεμιὰς ή φράση του σφριγμένη, διασιτική και μονοκόμιατη, σάν να ροβάται μὴν κοπέι σιή μέση ή φράση.

... Λοιπόν ο δούτογος ο Ντάπιας έτοι μιλάει πάντα; Έτοι μιλάει με τους συχωριανούς του, διαν την Κυριακή τ' απόγεμα μαζεύονται στο μαγαζι του χωριού; Έτοι μιλάει σιήν κοπέλα, σέ κάποια κοπέλα τέλος πάντων, που θα τοι άρσσει;... Ησυχάσιε! Ο Ντάπιας, διαν είναι με τους συναδέφους, μιλάει όπως όλος ο κόσμος, ύπως λίγο πιὰ γρήγορα, πιό νευρικά. Όταν όμως έχει μπροσιά κάποιον άνώτερο, διαν λιγάκι στενοχωρηθεί, ζέμεσως κάτι τί του κλείνει το στόμα, και ή ομιλία του είναι μονοκόμιατες μικρές φράσες, χωρισμένες από διασιήματι άφωνής άγωνίας...

Ο Ντάπιας είναι ένας χοντροδεμένος, ρωμαλιός άντρας, με μέτριο άνάστημα. Τα χείλια του τα κρατάει σφριγμένα, σάν να είναι φτοιμος πάντα κάτι να πιεί. Τα μάτια του κοιτάνε άκίνητα, σάν κερφωμένα σέ κάτι μακρινό, σάν ενός άνθρώπου που ζει ή άλλους κόσμους... και του δίνουν μιάν έκφραση σχεδόν ήλιθίου...

***

Έτανε Σαδδάτο, κι ο λοχαγός του λόχου θάδινε άδειες απ' το βράδι ως το άλλο βράδι της Κυριακής. Οί στρατιώτες σιεκόntonσαν σέ δυο γραμμές, και κείνος, έχοντας κοντά του τον άξιωματικό της ύπηρεσίας και τον έπιλοχία, πήγαινε από τον ένα στρατιώτη σιόν άλλον, κι άποφάσιζε σέ ποιους θάδινε άδεια, και ποιους θα κρατούσε μέσα για τιμωρία, κατα που είγανε δείξει προθυμία σιὰ γυμνάσια και προκοπή σιή σκοποβολή.

Ήσθε ή σειρά του Ντάπια.

«Εσύ;» ρώτησε ο λοχαγός.

«Σψ... Ντάπιας, λαβαίνω την τιμή σας...»

«Αυτός ούτε μιὰ δέν έβαλε σιή σκοποβολή», είπε ο έπιλοχίας.

«Σψ... έχω άνάγκη, Κύρ Λοχ...»

«Σιωπή!», τούκανε ο λοχαγός, «θα μείνης μέσα».

Και προχώρησε...

Όταν τελείωσε ή άναφορά κ' έκανε ο λοχαγός να φύγει, ο Ντάπιας πήγε και σιάδθηκε μπροσιά του σά βράχος, και σήκωσε το χέρι του σιό πληήκιο:

«Σψ... μεγάλη άνάγκη Κύρ Λοχ...»

«Σιωπή!» φώναξε ο λοχαγός με ζαρωμένα φρύδια, θάζοντας το γάντι του.

«Σψ... μάλισιω, είπε κι ο Ντάπιας κ' έφυγε με κατεδασμένο κεφάλι.

***

Όταν τη Δευτέρα πρωί έμπαινε πάλι ο λοχαγός σιό λόχο, είδε τον Ντάπια, που καθότανε σέ μιάν άκρη του θαλάμου μόνος.

«Ε, Ντάπια», τού είπε χαμογελώντας, καθώς περνούσε από κοντά του, «θα μάθεις να σκοπεύεις καλύτερα σιτή τη δομάδα;»

Ο Ντάπιας σηκώθηκε, έσφιξε τα χείλια του σάν να πιύγεται:

«Σψ... μάλισιω, κύρ Λοχ...» είπε σιό τέλος σσβαρός.

«Χμ!... Ξέρω γά... άλλιώτικα να μη μου παρουσιασιεις πάλι γ' άδεια... και μās λες πως έχεις άνάγκης...»

«Σψ...» έκανε πάλι ο Ντάπιας, μά, ως ποι νάρχισι, ο λοχαγός είταν πιὰ μακριά κ' έμπαινε σιό γραφείο του λόχου. Πιό ύστερα έμαθε απ' τον έπιλοχία πως ο φτωχός ο Ντάπιας είχε προχτές είδηση απ' τη Νάξο πως ή μητέρα του είταν άρρωστη και θρισκότανε σέ κίνδυνο, μά του εξήγησε ο έπιλοχίας πως οί νεοσυλλέκιοι δέν μοροσύνε να πάρουν άδεια, παρὰ μόνο για θάνατο...

***

Ο Ντάπιας στέκει ακόμα ολόρθος, σιήν ίδια θέση, σάν θράχος, με τα χοντρα του χέρια και πόδια και τάνιητα μάτια που κοιτάζουν κάπου μακριά. Έξω είναι χοντοπωριάτικη άπικη, ήλιοσιλημιύρα κι άκούγονται τα γέλια των άλλων στρατιωτών, και ή ή χαρωπά τερεσιήματα των σπουργιστών...

Απέναντι, σιήν πόρτα του γραφείου του λόχου, είναι κρεμασιένη μιὰ έπιγραφή με χοντρα γραμματα:

«Είς οίονός άριστος άμύνεσθαι περι πάσης.»

Ο Ντάπιας δέν ξέρει γραμματα.

K. ΚΑΡΘΑΪΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

Τα «Πίσι» από τα Κάγκελα πολύ ώραία... Μά,

Τι κριμα, που δε σ' έβαλαν ισόβια δεσμά.

***

ΣΤΟΝ ΝΙΡΒΑΝΑ

Δέν άφισες άπάτητο χωράφι κανενός.

Φοβάμαι πως κατάντησε... όλιγο μαϊντανός.

***

ΣΤΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

"Όλο τη γραφίδα σπάσεις

Κι' όλο νέους τόμους βγάσεις.

"Άλλα λες κι' άλλα μās κάνεις,

Βάλθηκες να μās πεθάνης.

ΑΠΟΚΑΥΚΟΣ